Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

23. oktober 2025 *

»Appel – det indre marked for elektricitet – forordning (EU) 2019/942 – klagenævnet for Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) – forordning (EU) 2017/2195 – artikel 20, 21 og 37 – balanceringselektricitet – transmissionssystemoperatører – etablering af europæiske platforme for udveksling af balanceringsenergi – europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering (mFRR) – europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering (aFRR) – udformning og godkendelse af rammerne for gennemførelse af disse platforme – funktioner, der kræves for at drive de pågældende platforme – områdeoverskridende overførselskapacitet for balanceringsenergi – ACER's afgørelse om afvisning af transmissionssystemoperatørernes fælles forslag«

I de forenede sager C-281/23 P og C-282/23 P,

angående to appeller i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 30. april 2023,

Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., Konstancin-Jeziorna (Polen),

RTE Réseau de transport d'électricité, Paris (Frankrig),

Svenska kraftnät, Sundbyberg (Sverige),

TenneT TSO BV, Arnhem (Nederlandene),

ved advocaat B. Byrne, solicitor D. Jubrail og avocat M. Levitt,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) ved P. Martinet, A. Tellidou og E. Tremmel, som befuldmægtigede, bistået af abogados E. Abril Fernández og E. Ameye og advogado M. de Sousa Ferro,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Anden Afdeling, og dommer M.Z. Csehi (refererende dommer),

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: fuldmægtig A. Lamote,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. oktober 2024,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. januar 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Med deres to appeller iværksat den 30. april 2023 har Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät og TenneT TSO BV nedlagt påstand om ophævelse af henholdsvis Den Europæiske Unions Rets dom af 15. februar 2023, Austrian Power Grid m.fl. mod ACER (T-606/20, EU:T:2023:64), og Rettens dom af 15. februar 2023, Austrian Power Grid m.fl. mod ACER (T-607/20, EU:T:2023:65) (herefter »de appellerede domme«), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) i de annullationssøgsmål, der var anlagt til prøvelse af afgørelse A-001-2020 (konsolideret) og A-002-2020 (konsolideret), der blev truffet af klagenævnet for Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER) den 16. juli 2020 (herefter »de omtvistede afgørelser«), hvorved dette klagenævn havde opretholdt ACER's afgørelse nr. 02/2020 og nr. 03/2020 af 24. januar 2020 (herefter »ACER's afgørelser«) om rammen for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af energi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering (herefter »aFRR-platformen«) og rammen for gennemførelse af den europæiske platform for udveksling af energi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering (herefter »mFRR-platformen«).

I. Retsforskrifter

A. Forordning (EU) 2017/2195

2 I første, sjette, syvende og tiende betragtning til Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 af 23. november 2017 om fastsættelse af retningslinjer for balancering af elektricitet (EUT 2017, L 312, s. 6) anføres følgende:

»(1) Et fuldt fungerende og indbyrdes sammenkoblet indre marked for energi er afgørende for at opretholde energiforsyningssikkerheden, fremme konkurrenceevnen og sikre, at alle forbrugere kan købe energi til overkommelige priser.

[...]

(6) Formålet med denne forordning er at sikre en optimal forvaltning og koordineret drift af det europæiske elektricitetstransmissionssystem, bidrage til opfyldelsen af EU's mål om udbredelse af produktionen af vedvarende energi og skabe fordele for kunderne. [Transmissionssystemoperatører (TSO'er)], eventuelt i et samarbejde med [distributionssystemoperatører (DSO'er)], bør være ansvarlige for at tilrettelægge de europæiske balanceringsmarkeder og bør bestræbe sig på, at de integreres, samtidig med at systembalancen bevares på den mest effektive måde. I denne henseende bør TSO'er arbejde tæt sammen indbyrdes og med DSO'er og koordinere deres aktiviteter så meget som muligt for at levere et effektivt elsystem i alle regioner og på alle spændingsniveauer, uden at det indskrænker konkurrencelovgivningen.

(7) […] TSO'er bør dog fortsat bære ansvaret for de opgaver, de i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EF af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (EUT 2019, L 158, s. 125)] har fået pålagt med henblik på opstilling af europæiske metoder samt gennemførelsen og driften af de europæiske balanceringsplatforme. Findes ekspertisen og erfaringerne med balanceafregningsprocessen i en given medlemsstat hos en tredjepart, kan medlemsstatens TSO anmode de øvrige TSO'er og [det europæiske net af elektricitetstransmissionssystemoperatører (ENTSO-E)] om at åbne mulighed for, at denne tredjepart kan medvirke til udviklingen af forslaget [om vilkår og betingelser eller metoder, som kræves i henhold til dette direktiv]. Ansvaret for at opstille forslaget forbliver dog hos medlemsstatens TSO sammen med alle øvrige TSO'er, og dette ansvar kan ikke overdrages til en tredjepart.

[…]

(10) Integrationen af markederne for balanceringsenergi bør fremmes gennem etableringen af fælles europæiske platforme, der skal styre processen til udligning af modsatrettede ubalancer og muliggøre udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver og erstatningsreserver. Samarbejdet mellem TSO'er bør være nøje begrænset til, hvad der er nødvendigt for en effektiv og sikker udformning, gennemførelse og drift af disse europæiske platforme.«

3 Denne forordnings artikel 2 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»Med henblik på denne forordning […]

[i] denne forordning forstås endvidere ved:

[…]

1) »balancering«: alle aktiviteter og processer inden for alle tidsfrister, med hvilke TSO'er sikrer kontinuerlig opretholdelse af systemfrekvensen inden for et forud fastsat stabilitetsinterval […]

[…]

4) »balanceringsenergi«: energi, som TSO'er bruger til at udføre balancering, og som leveres af en leverandør af balanceringstjenester

[…]

24) »udveksling af balanceringsenergi«: aktivering af bud på balanceringsenergi med henblik på levering af balanceringsenergi til en TSO i et andet balanceområde end der, hvor den aktiverede leverandør af balanceringstjenester er tilsluttet

[...]

39) »funktion vedrørende optimering af aktivering«: funktion vedrørende drift af algoritmen til optimering af aktiveringen af bud på balanceringsenergi

[...]«

4 Den nævnte forordnings artikel 3 med overskriften »Formål og lovgivningsmæssige aspekter« fastsætter i stk. 1, litra c), og stk. 2, litra c):

»1. Denne forordning har til formål at:

[...]

c) integrere balancemarkederne, fremme mulighederne for at udveksle balanceringstjenester og samtidig bidrage til driftssikkerheden

[...]

2. Når denne forordning anvendes, skal medlemsstaterne, de relevante regulerende myndigheder og systemoperatørerne:

[…]

c) anvende princippet om optimering mellem den højeste samlede effektivitet og de laveste samlede omkostninger for alle involverede parter.«

5 Samme forordnings artikel 20 med overskriften »Europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering« fastsætter i stk. 1-3:

»1. Senest et år efter denne forordnings ikrafttrædelse skal alle TSO'er udforme et forslag til rammen for gennemførelse af en europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering.

2. Den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering, som forvaltes af TSO'er eller ved hjælp af en enhed, som TSO'erne selv opretter, skal bygge på fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser og skal som minimum bestå af funktionen vedrørende optimering af aktivering og [funktionen vedrørende udførelse af afregningen af samarbejdsprocesser mellem TSO'erne (funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er)] og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er. Denne europæiske platform skal anvende [en multilateral model til udveksling af balanceringstjenester, hvor leverandøren af balanceringstjenester leverer balanceringstjenester til den tilsluttende TSO, som derefter leverer disse balanceringstjenester til den anmodende TSO (TSO-TSO-model)] med fælles rangfølgelister til udveksling af alle bud på

balanceringsenergi fra alle standardprodukter vedrørende frekvensgenoprettelsesreserver med manuel aktivering med undtagelse af utilgængelige bud i henhold til artikel 29, stk. 14.

3. Forslaget i stk. 1 skal som minimum omfatte:

a) højniveaudesign af den europæiske platform

[...]

c) en fastlæggelse af de funktioner, der kræves for at drive den europæiske platform

[...]«

6 Artikel 21 i forordning 2017/2195 med overskriften »Europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering« fastsætter følgende i stk. 1-3:

»1. Senest et år efter denne forordnings ikrafttrædelse skal alle TSO'er udforme et forslag til rammen for gennemførelse af en europæisk platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering.

2. Den europæiske platform for udveksling af balanceringsenergi fra frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering, som forvaltes af TSO'er eller ved hjælp af en enhed, som TSO'erne selv opretter, skal bygge på fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser og skal som minimum bestå af funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er. Denne europæiske platform skal anvende en multilateral TSO-TSO-model med fælles rangfølgelister til udveksling af alle bud på balanceringsenergi fra alle standardprodukter vedrørende frekvensgenoprettelsesreserver med automatisk aktivering med undtagelse af utilgængelige bud i henhold til artikel 29, stk. 14.

3. Forslaget i stk. 1 skal som minimum omfatte:

a) højniveaudesign af den europæiske platform

[...]

c) en fastlæggelse af de funktioner, der kræves for at drive den europæiske platform

[...]«

7 Denne forordnings artikel 37 med overskriften »Beregning af overførselskapacitet« fastsætter i stk. 1-3:

»1. Efter lukketiden for intraday-markedet for overførselskapacitet skal TSO'er løbende ajourføre tilgængeligheden af overførselskapacitet med henblik på udveksling af balanceringsenergi eller til forvaltning af processen til udligning af modsatrettede ubalancer. Overførselskapaciteten skal ajourføres, hver gang en del af overførselskapaciteten er blevet anvendt, eller når overførselskapaciteten er blevet genberegnet.

2. Inden iværksættelsen af kapacitetsberegningsmetoden i henhold til stk. 3 skal TSO'erne anvende den overførselskapacitet, der resterer efter lukketiden for intraday-markedet for overførselskapacitet.

3. Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse skal alle TSO'er i en kapacitetsberegningsregion udforme en metode til beregning af overførselskapacitet inden for balanceringstidsrammen med henblik på udveksling af balanceringsenergi eller til forvaltning af processen til udligning af modsatrettede ubalancer. Denne metode skal undgå markedsforvridninger og være i overensstemmelse med overførselskapacitetsberegningsmetoden, der anvendes i intraday-tidsrammen, som er fastlagt i henhold til [Kommissionens] forordning (EU) 2015/1222 [af 24. juli 2015 om fastsættelse af retningslinjer for kapacitetstildeling og håndtering af kapacitetsbegrænsninger (EUT 2015, L 197, s. 24)].«

B. Forordning (EU) 2019/942

8 Artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5. juni 2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (EUT 2019, L 158, s. 22) med overskriften »ACER's opgaver for så vidt angår de regulerende myndigheder« fastsætter i stk. 10:

»[...]

ACER har kompetence til at vedtage konkrete afgørelser som specificeret i første afsnit i følgende situationer:

a) hvor de kompetente regulerende myndigheder ikke har kunnet nå til enighed inden for seks måneder fra sagens forelæggelse for den sidste af disse regulerende myndigheder, eller inden for fire måneder i sager i henhold til artikel 4, stk. 7, i denne forordning eller artikel 59, stk. 1, litra c), eller artikel 62, stk. 1, litra f), i [direktiv 2019/944], eller

b) på grundlag af en fælles anmodning fra de kompetente regulerende myndigheder.

[...]«

II. Sagens baggrund

9 Sagens baggrund blev fremstillet af Retten i de appellerede dommes præmis 2-18 og kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

10 Forordning 2017/2195 foreskriver etablering af flere europæiske platforme for udveksling af balanceringsenergi, herunder bl.a. mFRR- og aFRR-platformene.

11 Den 18. december 2018 fremsendte TSO'erne deres fælles forslag til metode til gennemførelse af mFRR- og aFRR-platformene til alle de nationale regulerende myndigheder. Ved skrivelse af 24. juli 2019 meddelte formanden for Forummet for Energireguleringsmyndigheder (FERM) på vegne af alle de nationale regulerende myndigheder ACER, at de i fællesskab havde besluttet at anmode ACER om at tage stilling til disse forslag.

12 Efter flere udvekslinger mellem ACER, de nationale regulerende myndigheder og TSO'erne, som førte til ACER's afvisning af det første til det tredje forslag, som TSO'erne havde fremsendt, tilstillede disse sidstnævnte den 18. december 2019 en ændret version af deres tredje forslag til metode til ACER.

13 TSO'erne foreslog i det væsentlige, at en enkelt enhed, dvs. en enkelt TSO eller et selskab ejet af TSO'erne, skulle udføre de funktioner, der specifikt var påkrævet for at drive aFRR- og mFRR-platformene, nemlig funktionen vedrørende optimering af aktivering og afregning mellem TSO'er, og at varetagelsen af funktionen forvaltning af den tilgængelige områdeoverskridende kapacitet, som er en multiplatformsfunktion, kunne betros til en anden enkelt enhed, dvs. en enkelt TSO eller et selskab ejet af TSO'erne.

14 Den 20. december 2019 udarbejdede ACER en endelig version af sine udkast til afgørelser om aFRR- og mFRR-metoden, som blev meddelt TSO'erne.

15 Den 24. januar 2020 vedtog ACER to afgørelser vedrørende mFRR- og aFRR-metoderne. I disse afgørelser fastslog ACER i det væsentlige, at alle TSO'er skulle udpege en enhed, hvad enten der var tale om en TSO eller et selskab ejet af TSO'erne, som skulle have til opgave at varetage funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er i mFFR- og aFRR-platformene. Senest otte måneder inden kapacitetsforvaltningsfunktionen blev en funktion, der var påkrævet for at drive disse platforme, skulle alle TSO'erne have udarbejdet et forslag til ændring af de nævnte platforme, udpege den enhed, der skulle udføre sidstnævnte funktion, og præcisere, om de samme platforme ville blive drevet af en enkelt enhed eller af flere enheder.

16 Den 23. marts 2020 indgav Austrian Power Grid AG, ČEPS, a.s., Polskie sieci elektroenergetyczne, Red Eléctrica de España SA, RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät, TenneT TSO BV og TenneT TSO GmbH to klager over ACER's afgørelser til ACER's klagenævn.

17 Den 16. juli 2020 afslog ACER's klagenævn ved de omtvistede afgørelser disse to klager og opretholdt ACER's afgørelser.

III. Sagen for Retten og de appellerede domme

18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2020 anlagde appellanterne to søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser, for så vidt som de vedrørte dem.

19 Til støtte for disse søgsmål fremsatte appellanterne syv anbringender. For det første gjorde de med deres første anbringende, der var opdelt i to led, gældende, at klagenævnet havde begået en retlig fejl ved ikke at fastslå, at ACER havde overskredet grænserne for sin kompetence ved at vedtage de omtvistede afgørelser. Appellanterne gjorde i det væsentlige gældende, at klagenævnet med urette havde konkluderet, dels at ACER ikke havde fraveget de nationale regulerende myndigheders fælles holdning, således som den fremgik af de fælles anmodninger, dels at ACER under alle omstændigheder havde ret til at fravige de nationale regulerende myndigheders fælles holdning.

20 Dernæst kritiserede appellanterne med deres andet anbringende, der var inddelt i otte led, klagenævnet for at have begået en retlig fejl ved at fastslå, at medtagelsen af kapacitetsforvaltningsfunktionen blandt de funktioner, der krævedes for at drive mFRR- og aFRR-platformene, ikke var blevet pålagt TSO'erne af ACER, men fulgte direkte af anvendelsen af forordning 2017/2195.

21 Endelig gjorde de med deres tredje anbringende bl.a. gældende, at klagenævnet havde anvendt et ukorrekt kontrolniveau ved kun at foretage en begrænset prøvelse af ACER's afgørelser, dvs. en prøvelse, der var begrænset til en undersøgelse af åbenbart urigtige skøn vedrørende komplekse faktuelle spørgsmål af teknisk karakter.

22 Ved de appellerede domme frifandt Retten ACER i disse to søgsmål.

23 Indledningsvis afviste Retten i de appellerede dommes præmis 24 og 25 den anden påstand i appellanternes annullationssøgsmål, for så vidt som de var rettet mod ACER's afgørelser og bilagene hertil. Retten fastslog, at eftersom appellanterne ikke var privilegerede, kunne de kun indbringe afgørelser truffet af klagenævnet for Retten. Retten begrænsede sig derfor i disse domme til at efterprøve lovligheden af disse afgørelser.

24 Som svar på det første anbringende fastslog Retten i det væsentlige, at ACER havde beføjelse til at træffe afgørelse eller vedtage individuelle afgørelser om reguleringsspørgsmål eller problemer, der henhører under de nationale regulerende myndigheders kompetence, såsom udarbejdelsen af metoder til gennemførelse af mFRR- og aFRR-platformene, når de nationale regulerende myndigheder som i det foreliggende tilfælde fremsender en fælles anmodning herom til ACER, uden at agenturets kompetence er begrænset til de punkter, hvor der er uenighed mellem de berørte myndigheder.

25 I denne henseende bemærkede Retten ligeledes, at det fremgik af begrundelserne for forslagene til forordning 2019/942 og forordning (EF) nr. 713/2009, som tidligere fandt anvendelse, at EU-lovgiver havde haft et klart ønske om at gøre beslutningstagningen om grænseoverskridende spørgsmål mere effektiv og hurtigere, og dette ved en styrkelse af ACER's beføjelser til at træffe afgørelse i enkeltsager. Ifølge Retten i de appellerede dommes præmis 48 følger det derfor heraf, at ACER bl.a. er blevet tildelt selvstændige reguleringsmæssige funktioner og beslutningsbeføjelser, som agenturet udøver i fuld uafhængighed og på eget ansvar, med henblik på at kunne supplere de nationale regulerende myndigheder, når deres frivillige samarbejde ikke gør det muligt for dem at træffe individuelle afgørelser om spørgsmål eller særlige problemer, der henhører under deres reguleringsmæssige kompetence.

26 I disse dommes præmis 60 konkluderede Retten følgelig, at klagenævnet ikke havde begået en retlig fejl ved ikke at fastslå, at ACER havde overskredet grænserne for sin kompetence ved at træffe afgørelse om de punkter i mFRR- og aFRR-metoderne, der havde været genstand for en aftale mellem de nationale regulerende myndigheder. Retten forkastede derfor det første anbringende i det hele.

27 Som svar på det andet anbringende fastslog Retten bl.a. i de appellerede dommes præmis 120, 122 og 124, at medtagelsen af kapacitetsforvaltningsfunktionen blandt de funktioner, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene, på ingen måde var blevet pålagt TSO'erne af ACER, men fulgte direkte af anvendelsen af forordning 2017/2195.

28 I denne forbindelse undersøgte Retten, om kapacitetsforvaltningen udgjorde en af de funktioner, der krævedes for at drive mFRR- og aFRR-platformene som omhandlet i forordning 2017/2195. Retten præciserede indledningsvis, at denne medtagelse var afgørende for bedømmelsen af, om de af TSO'erne udarbejdede forslag skulle overholde de supplerende krav, der var fastsat i denne forordning, når TSO'erne som i det foreliggende tilfælde påtænkte at udpege flere enheder til at varetage de forskellige påkrævede funktioner. Retten fastslog således i de appellerede dommes præmis 105, at de af TSO'erne fremsendte metodeforslag skulle indeholde en definition af de funktioner, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-platformene. I denne forbindelse fastslog den, at selv om det fremgår af en ordlydsfortolkning af den samme forordning, at disse platforme som minimum skal bestå af funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er, er det ikke udelukket, at en anden funktion såsom kapacitetsforvaltningsfunktionen ligeledes anses for at være påkrævet for at drive disse platforme, navnlig ikke hvis tilføjelsen af en sådan funktion forekommer at være nødvendig for at sikre et højniveaudesign af disse platforme, som lever op til fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser.

29 Retten bemærkede endvidere i disse dommes præmis 110, at en fortolkning af begrebet funktion, der kræves for at drive aFRR- og mFRR-platformene, henset til sammenhængen og de formål, der forfølges med forordning 2017/2195, giver anledning til at antage, at der er tale om en funktion, der såvel teknisk som retligt fremstår som værende nødvendig for en effektiv og sikker gennemførelse og drift af den nævnte platform.

30 På det retlige plan pålægger forordning 2017/2195 nemlig TSO'erne løbende at ajourføre den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet med henblik på udveksling af balanceringsenergi eller udligning af modsatrettede ubalancer. På det tekniske plan vil den løbende ajourføring af tilgængeligheden af denne kapacitet, som ligger til grund for kapacitetsforvaltningsfunktionen, udgøre et »væsentligt input« til funktionen vedrørende optimering af aktiveringen. TSO'erne havde i øvrigt selv føjet kapacitetsforvaltningsfunktionen til platformene, for at disse platforme kunne opfylde kravene til et højniveaudesign med hensyn til effektivitet og sikkerhed som påkrævet i henhold til forordning 2017/2195.

31 Retten konkluderede følgelig i de appellerede dommes præmis 122, at den funktion til løbende ajourføring af den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet, der ligger til grund for kapacitetsforvaltningsfunktionen og dermed selve kapacitetsforvaltningsfunktionen, samlet set skulle kvalificeres som funktioner, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene.

32 Inden for rammerne af Rettens svar på det andet anbringendes femte og sjette led, der blev fremsat for den, fastslog den i de appellerede dommes præmis 135, at der i det tredje forslag til mFRR- og aFRR-metode ligeledes blev taget hensyn til kapacitetsforvaltningen som en multiplatformsfunktion, hvis udførelse var nødvendig for driften af mFRR- og aFRR-platformene, selv om kapacitetsforvaltningen ikke i disse forslag var blevet kvalificeret som funktion, der krævedes for den pågældende drift som omhandlet i artikel 20, stk. 3, litra c), i forordning 2017/2195. Retten fastslog imidlertid i overensstemmelse med den konklusion, som den drog i disse dommes præmis 122, at det var med rette, at klagenævnet fandt, at kapacitetsforvaltningen som fastsat i denne forordnings artikel 37 udgjorde en funktion, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 20, stk. 3, litra c), og artikel 21, stk. 1, litra c).

33 Tilsvarende fastslog Retten i sit svar på det syvende led i det andet anbringende, der var fremsat for den, i de appellerede dommes præmis 143, idet den henviste til sin vurdering i disse dommes præmis 122, at kapacitetsforvaltningen var en funktion, der krævedes for at drive hver enkelt platform.

34 Som svar på det tredje anbringende vedrørende intensiteten af den prøvelse, der blev foretaget af ACER's klagenævn, forkastede Retten i de appellerede dommes præmis 200-205 klagepunktet om en tilsidesættelse af den forpligtelse, der påhviler dette klagenævn, til at foretage en fuldstændig prøvelse af ACER's afgørelser.

35 I denne henseende bemærkede Retten i første række, at klagenævnet i overensstemmelse med sin daværende afgørelsespraksis kun havde foretaget en fuldstændig prøvelse af de retlige vurderinger af ACER's afgørelser, og at det med hensyn til sine komplekse faktuelle vurderinger af teknisk karakter alene havde foretaget en begrænset prøvelse, som kun vedrørte en søgen efter åbenbare fejl. Retten anerkendte imidlertid, at det fremgik af dom af 18. november 2020, Aquind mod ACER (T-735/18, EU:T:2020:542), at klagenævnet var forpligtet til at foretage en fuldstændig prøvelse af de retlige og tekniske vurderinger, som ACER havde foretaget i sine afgørelser.

36 Retten fandt imidlertid i anden række efter en omhyggelig undersøgelse af de omtvistede afgørelser for det første, at klagenævnet i det væsentlige havde foretaget sin prøvelse af de retlige vurderinger, som ACER havde foretaget, i forhold til hvilke det havde foretaget en fuldstændig prøvelse, og for det andet, at klagenævnet, da det skulle efterprøve komplekse tekniske vurderinger, i praksis havde foretaget en prøvelse, der gik videre end blot en begrænset prøvelse, således at klagenævnet de facto havde overholdt sine forpligtelser for så vidt angår intensiteten af den prøvelse, som det skulle foretage af ACER's afgørelser.

37 Da ingen af appellanternes anbringender blev taget til følge, frifandt Retten i de appellerede dommes præmis 214 ACER i det hele.

IV. Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande i appelsagerne

38 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– De appellerede domme ophæves helt eller delvist.

– De omtvistede afgørelser annulleres helt eller delvist.

– ACER betaler sagsomkostningerne.

39 ACER har nedlagt følgende påstande:

– Det fastslås, at appellerne helt eller delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og i hvert fald er åbenbart ugrundede og derfor skal forkastes i det hele.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

V. Appellerne

40 Appellanterne har til støtte for deres appel fremsat to anbringender. Det første vedrører en retlig fejl, som Retten begik ved at fastslå, at ACER's klagenævn ikke havde tilsidesat sin forpligtelse til at foretage en fuldstændig prøvelse af de omtvistede afgørelser. Det andet anbringende, der er opdelt i to led, vedrører i det væsentlige en retlig fejl, som Retten begik ved at fastslå, at kapacitetsforvaltningsfunktionen i henhold til forordning 2017/2195 udgjorde en funktion, der krævedes for at drive mFRR- og aFRR-platformene.

A. Formaliteten

1. Parternes argumenter

41 ACER er af den opfattelse, at appellerne skal afvises med den begrundelse, at appelanbringenderne alene tilsigter en fornyet prøvelse af de anbringender, der blev fremsat i første instans. Domstolen har imidlertid ikke kompetence til at foretage en sådan fornyet prøvelse, når den skal træffe afgørelse i en appelsag.

42 ACER har desuden gjort gældende, at det første appelanbringende ikke har nogen praktisk betydning, og at det udgør et rent hypotetisk eller teoretisk spørgsmål, eftersom appellanterne ikke har anfægtet Rettens vurdering, hvorefter klagenævnet de facto foretog en fuldstændig prøvelse af ACER's afgørelser.

43 Appellanterne har gjort gældende, at appellerne kan antages til realitetsbehandling.

2. Domstolens bemærkninger

44 Det følger af fast retspraksis, at når en appellant bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten, kan de retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag. Hvis en appellant ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede var blevet fremført for Retten, ville appelproceduren nemlig blive berøvet en del af sin mening (dom af 13.7.2000, Salzgitter mod Kommissionen, C-210/98 P, EU:C:2000:397, præmis 43, af 16.5.2002, ARAP m.fl. mod Kommissionen, C-321/99 P, EU:C:2002:292, præmis 49, og af 12.6.2025, ZR mod EUIPO, C-364/23 P, EU:C:2025:428, præmis 34).

45 I det foreliggende tilfælde tilsigter appellanterne imidlertid ikke blot at opnå en fornyet prøvelse af den stævning, der blev indgivet i første instans, men tilsigter dels at rejse tvivl om det retlige ræsonnement, der foranledigede Retten til at fastslå, at klagenævnet ikke havde tilsidesat sin forpligtelse til at foretage en fuldstændig prøvelse af de omtvistede afgørelser, dels at gøre gældende, at Retten ikke foretog en korrekt anvendelse af artikel 20, 21 og 37 i forordning 2017/2195, som regulerer henholdsvis mFRR-og aFRR-platformene samt kapacitetsforvaltningsfunktionen, i forbindelse med sin vurdering af retsgrundlaget og de funktioner, der kræves for at drive disse platforme.

46 I denne henseende har appellanterne i forbindelse med de første appelanbringender bl.a. gjort gældende, at Retten tilsidesatte den praksis fra Domstolen, der følger af dom af 9. marts 2023, ACER mod Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182), hvoraf det fremgår, at dette klagenævn skal foretage en fuldstændig prøvelse af ACER's retlige og tekniske vurderinger. De har navnlig

foreholdt Retten, at den forkastede deres klagepunkt om en tilsidesættelse af den forpligtelse, der påhviler klagenævnet til at foretage en fuldstændig prøvelse af ACER's afgørelser, idet den fandt, at dette klagenævn »de facto« eller »i praksis« havde udøvet en sådan kontrol, ikke dens vurdering, hvorefter klagenævnet de facto foretog en fuldstændig prøvelse af ACER's afgørelser, men den omstændighed, at Retten havde konkluderet, at klagenævnet havde foretaget en sådan kontrol, idet den så bort fra dette sidstnævntes udtrykkelige erklæring i sine afgørelser om, at det havde til hensigt at begrænse sin prøvelse til åbenbare fejl.

47 Inden for rammerne af det andet appelanbringende har appellanterne endvidere i det væsentlige foreholdt Retten, at den ikke sondrede mellem de forskellige retlige forpligtelser, der er pålagt ved artikel 37 i forordning 2017/2195, og udførelsen af de funktioner, der kræves for at drive de pågældende platforme. Retten begik endvidere en retlig fejl ved at udvide anvendelsesområdet for denne forordnings artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 21, stk. 1 og 2, til at omfatte funktioner, der »samlet set« er nødvendige for at begrunde udpegningen af kapacitetsforvaltningsfunktionen som en funktion, der kræves for at drive platformene.

48 I forbindelse med at appellanterne har anfægtet fortolkningen eller anvendelsen af EU-retten, har de i tilstrækkelig grad angivet de passager i de appellerede domme, som de anser for at være behæftet med retlige fejl, og har redegjort for de retlige argumenter, der ligger til grund for disse anbringender, hvilket gør det muligt for Domstolen at foretage sin prøvelse.

49 Det følger heraf, at ACER's formalitetsindsigelser skal forkastes, og at appellerne derfor skal antages til realitetsbehandling.

B. Realiteten

1. Det første anbringende

a) Parternes argumentation

50 Med det første anbringende har appellanterne anfægtet Rettens vurdering i de appellerede dommes præmis 203-205 og 214, for så vidt som den forkastede deres klagepunkt om en tilsidesættelse af klagenævnets forpligtelse til at foretage en fuldstændig prøvelse i forbindelse med sin undersøgelse af ACER's afgørelser.

51 Appellanterne er i det væsentlige af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som den for det første fastslog, at det fremgik af de omtvistede afgørelser, at dette nævn med urette havde tilkendegivet, at det kun ville foretage en begrænset prøvelse af ACER's afgørelser, men for det andet, at det på trods af konstateringen af denne fejl fremgik af de omtvistede afgørelser, at klagenævnet i praksis havde foretaget en kontrol, der gik videre end den blotte begrænsede kontrol, således at klagenævnet de facto overholdt sine forpligtelser for så vidt angår intensiteten af den prøvelse, der skulle foretages. Herved tilsidesatte Retten den retspraksis, der følger af dom af 9. marts 2023, ACER mod Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182). I forbindelse med vurderingen af lovligheden af de omtvistede afgørelser burde Retten således have begrænset sig til at fastslå, at det pågældende nævn havde begået en retlig fejl ved at erklære, at det havde anvendt en fejlagtig grad af prøvelse. Retten kunne ikke se bort fra denne erklæring ved at undersøge den grad af prøvelse, som klagenævnet »de facto« eller »i praksis« anvendte.

52 ACER har gjort gældende, at det første anbringende skal forkastes som åbenbart ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

53 Med det første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved vurderingen af intensiteten af den prøvelse, som klagenævnet foretog.

54 I denne henseende fastslog Retten i de appellerede dommes præmis 201 og 202 i det væsentlige, at klagenævnets prøvelse af de komplekse tekniske og økonomiske vurderinger i ACER's afgørelser ikke kun skulle være genstand for en begrænset prøvelse af, om der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn, men at denne prøvelse skulle være fuldstændig.

55 Det skal i denne forbindelse fastslås, at de appellerede domme er i overensstemmelse med, hvad Domstolen fastslog i dom af 9. marts 2023, ACER mod Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182), som appellanterne har påberåbt sig til støtte for deres appeller.

56 Det skal således afgøres, om den blotte konstatering, som Retten foretog i de appellerede dommes præmis 200, hvorefter det fremgik af fodnote 81 i de omtvistede afgørelser og af disse afgørelsers punkt 192, at klagenævnet havde ladet forstå, at dette nævn i overensstemmelse med sin daværende afgørelsespraksis alene foretog en begrænset prøvelse, burde have foranlediget Retten til at annullere de nævnte afgørelser.

57 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten med føje kunne fastslå, at selv om klagenævnet flere gange havde henvist til det krav, der følger af dets afgørelsespraksis, om at anvende en begrænset kontrol i forhold til ACER's afgørelser, kunne henvisningen til en sådan kontrol ikke medføre annullation af de omtvistede afgørelser, for så vidt som denne henvisning ikke forhindrede klagenævnet i at udøve den fulde kontrol, som det var forpligtet til (jf. analogt dom af 8.12.2011, Chalkor mod Kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, præmis 82).

58 Det var dette, som Retten konkret efterprøvede i forbindelse med den vurdering, der fremgår af de appellerede dommes præmis 203-205, idet den fastslog, at det fremgik af de omtvistede afgørelser, for det første, at klagenævnet i det væsentlige havde foretaget sin prøvelse af de retlige vurderinger, som ACER havde foretaget, i forhold til hvilke det havde udøvet en fuldstændig prøvelse. For det andet fandt Retten, at i de sjældne tilfælde, hvor dette nævn var blevet anmodet om at efterprøve komplekse vurderinger af teknisk karakter, havde det i praksis foretaget en prøvelse, der gik ud over den begrænsede prøvelse. Retten konkluderede på denne baggrund, at nævnet således de facto havde opfyldt sine forpligtelser for så vidt angår intensiteten af den prøvelse, der skulle foretages.

59 Appellanterne har ikke inden for rammerne af deres appeller gjort gældende, at denne vurdering er behæftet med nogen retlig fejl.

60 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes som ugrundet.

2. Det andet anbringende

a) Det første led

1) Parternes argumentation

61 Med det andet anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i de appellerede dommes præmis 115-124, for så vidt som den fastslog, at den funktion, der muliggør den løbende beregning og ajourføring af den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet, der er fastsat i artikel 37 i forordning 2017/2195, skulle anses for at henhøre under de funktioner, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene, og som er fastsat i denne forordnings artikel 20 og 21. De har gjort gældende, at Retten fejlagtigt integrerede de krav, der følger af den nævnte forordnings artikel 37, i de funktioner, der er omhandlet i artikel 20 og 21, selv om samme forordning fastsætter forskellige retlige ordninger, der finder anvendelse dels på TSO'er, dels på disse platforme.

62 Ifølge appellanterne kan de forpligtelser, der pålægges ved artikel 37 i forordning 2017/2195, i modsætning til, hvad Retten fastslog, ikke integreres i denne forordnings artikel 20 og 21. TSO'erne er således ikke i henhold til disse sidstnævnte artikler forpligtet til at overlade ajourføringen eller beregningen af den områdeoverskridende kapacitet til den enhed, der er ansvarlig for mFRR-platformene og aFRR-platformene. Til forskel fra, hvad Retten fastslog, havde ACER ikke ret til at pålægge dem denne forpligtelse.

63 Selv om appellanterne har medgivet, at data om områdeoverskridende kapacitet er nødvendige input til balanceringsplatformens korrekte funktion, har de præciseret, at det imidlertid ikke følger heraf, at beregningen af disse data som en nødvendig funktion skal udføres af den enhed, der har til opgave at drive platformen, eller af platformen selv.

64 ACER har gjort gældende, at det andet anbringendes første led skal forkastes.

2) Domstolens bemærkninger

65 Inden for rammerne af det andet anbringendes første led skal det undersøges, om Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at kapacitetsforvaltningsfunktionen i overensstemmelse med artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195 henhører under de funktioner, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene som omhandlet i denne forordnings artikel 20, stk. 3, litra c), og artikel 21, stk. 3, litra c).

66 Det skal indledningsvis erindres, at ifølge fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 9.3.2023 ACER mod Aquind, C 46/21 P, EU:C:2023:182, præmis 54).

67 Hvad for det første angår ordlydsfortolkningen skal det i lighed med, hvad Retten anførte i de appellerede dommes præmis 103, bemærkes, at begrebet »de funktioner, der kræves for at drive [mFRR- og aFRR-platformene]«, ikke er defineret i forordning 2017/2195, men anvendes udelukkende i denne forordnings artikel 20 og 21.

68 I overensstemmelse med artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195 påhviler det imidlertid TSO'erne at udforme forslag til metoder til rammerne for gennemførelsen af mFRR- og aFRR-platformene. Som Retten med føje præciserede i de appellerede dommes præmis 104 og 105, skal disse forslag i det mindste indeholde »højniveaudesign af den europæiske platform« og »en definition af de funktioner, der kræves for at drive [mFRR- og aFRR-platformene]«. Disse platforme, der drives af TSO'er eller gennem en enhed, som TSO'erne selv opretter, skal bygge på fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser og skal som minimum bestå af en funktion vedrørende optimering af aktivering og en funktion vedrørende afregning mellem TSO'er. Funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er er således funktioner, der under alle omstændigheder kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene.

69 Som Retten med rette fastslog i de appellerede dommes præmis 105, er det ikke udelukket, at der inden for rammerne af artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195 kan tilføjes andre funktioner til forslagene til metode vedrørende gennemførelsen af mFRR- og aFRR-platformene. Som Retten bemærkede i disse præmisser, fremgår det nemlig af denne forordnings artikel 20, stk. 2, og artikel 21, stk. 2, at mFRR- og aFRR-platformene »som minimum [skal] bestå af funktionen vedrørende optimering af aktivering og funktionen vedrørende afregning mellem TSO'er«. I denne henseende angiver udtrykket »som minimum«, at dette sætningsled ikke indeholder en udtømmende liste. Henset til det nævnte led kunne Retten med rette fastslå, at disse bestemmelser ikke udelukkede, at en anden funktion end optimering af aktivering og afregning mellem TSO'er, såsom kapacitetsforvaltning, i forbindelse med udformningen af disse platforme ligeledes skulle anses for at være påkrævet for driften af de nævnte platforme.

70 Det bemærkes endvidere, at Retten ligeledes støttede sig på konstateringen om, at tilføjelsen af en sådan funktion forekommer at være nødvendig for at sikre et højniveaudesign af denne platform, som lever op til fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser. Det fremgår således af de appellerede dommes præmis 106, at Retten ikke anlagde en isoleret fortolkning af artikel 20, stk. 2, og artikel 21, stk. 2, i forordning 2017/2195, men i overensstemmelse med den faste metode til fortolkning af de EU-retlige bestemmelser ligeledes støttede sig på en teleologisk og kontekstuel fortolkning af begrebet »funktioner, der kræves for at drive [mFRR- og aFRR-platformene]«, med henblik på at konkludere, at kapacitetsforvaltningen på samme måde som optimeringen af aktiveringen og afregningen mellem TSO'er skulle anses for at være en sådan påkrævet funktion.

71 Hvad for det andet angår denne teleologiske og kontekstuelle fortolkning støttede Retten sig i de appellerede dommes præmis 107-109 først på de formål, der forfølges med forordning 2017/2195, således som de fremgår af første, sjette, syvende og tiende betragtning til denne forordning samt af forordningens artikel 3, stk. 1, litra c), og artikel 3, stk. 2, litra c). Disse formål omfatter en effektiv og sikker etablering og drift af energibalanceringsplatforme på europæisk plan. Efter denne fortolkning, som appellanterne i øvrigt ikke har bestridt, kunne Retten med føje konkludere, at disse formål talte for at medtage kapacitetsforvaltningsfunktionen blandt de funktioner, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene, for så vidt som denne funktion såvel teknisk som retligt forekommer at være nødvendig for at nå de nævnte mål.

72 I denne henseende bemærkede Retten for det første i de appellerede dommes præmis 113 – således som appellanterne i øvrigt selv har medgivet – at den løbende ajourføring af den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet er et »væsentligt input« til funktionen vedrørende optimering af aktiveringen, som selv er en funktion, der kræves til mFRR- og aFRR-platformene. Denne sidstnævnte funktion har til formål at optimere aktiveringen af de

bedst klassificerede bud på balanceringsenergi under hensyntagen til den begrænsede områdeoverskridende transmissionskapacitet, der er tilgængelig. Retten kunne således med rette lægge til grund, at den kapacitetsforvaltningsfunktion, inden for rammerne af hvilken der foretages en løbende ajourføring af den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet, var et element, der er teknisk uundværligt for, at disse platforme kan fungere tilfredsstillende.

73 For det andet tog Retten i de appellerede dommes præmis 114 i forbindelse med sin kontekstuelle fortolkning af artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195 med rette hensyn til de krav, der følger af denne forordnings artikel 37, og som pålægger TSO'erne en retlig forpligtelse til at beregne den områdeoverskridende udvekslingskapacitet.

74 Som appellanterne har gjort gældende, er disse krav ganske vist ved første øjekast hovedsageligt rettet mod TSO'erne. Det forholder sig ikke desto mindre således, at artikel 20 og 21 i forordning 2017/2195 pålægger TSO'erne ansvaret for gennemførelsen af mFRR- og aFRR-platformene under overholdelse af de formål, der forfølges med denne forordning. I denne henseende fremgår det af den nævnte forordnings artikel 20, stk. 2 og 3, og artikel 21, stk. 2 og 3, at designet af disse platforme, uanset om de drives af TSO'erne eller af en enhed oprettet af TSO'erne, skal være på højt niveau og opfylde fælles forvaltningsprincipper og forretningsprocesser.

75 Det følger heraf, at en funktion, der, samtidigt med at den henvender sig til TSO'erne inden for rammerne af artikel 37 i forordning 2017/2195, forekommer nødvendig for, at TSO'ernes gennemførelse af de nævnte platforme opfylder disse mål, skal anses for at være en funktion, der henhører under de »funktioner, der kræves for at drive [mFRR- og aFRR-platformene]« som omhandlet i denne forordnings artikel 20, stk. 3, litra c), og artikel 21, stk. 3, litra c), og som skal udføres af den enhed, der har til opgave at drive disse platforme, eller af de nævnte platforme selv og ikke af TSO'erne.

76 Appellanterne har imidlertid selv anerkendt, at data om områdeoverskridende kapacitet er input, der er nødvendige for, at de samme platforme kan fungere tilfredsstillende. I modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende, betyder dette således, at den funktion, der gør det muligt løbende at beregne og ajourføre den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet, skal udføres af den enhed, der har til opgave at drive mFRR-og aFRR-platformene, eller af disse platforme selv og ikke af TSO'erne.

77 Det var således med rette, at Retten i de appellerede dommes præmis 115 fastslog, at den funktion, der gør det muligt at beregne og løbende ajourføre den tilgængelige områdeoverskridende transmissionskapacitet, i sin egenskab af funktion, der ligger til grund for kapacitetsforvaltningen, skulle anses for at være en funktion, der kræves for at drive mFRR- og aFRR-platformene i overensstemmelse med artikel 20, stk. 3, litra a), og artikel 21, stk. 3, litra a), i forordning 2017/2195.

78 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet anbringendes første led forkastes som ubegrundet.

b) Det andet led

1) Parternes argumenter

79 Med det andet anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i de appellerede dommes præmis 122, 135 og 143 ikke at sondre mellem på den ene side de forpligtelser, der påhviler TSO'erne med hensyn til de funktioner, der »kræves« for at drive mFRR- og aFRR-platformene, og på den anden side TSO'ernes rettigheder til at medtage yderligere funktioner i disse platforme. Herved udvidede Retten fejlagtigt anvendelsesområdet for artikel 20, stk. 1 og 2, i direktiv 2017/2195 til funktioner, der »samlet set« kræves for at begrunde udpegelsen af kapacitetsforvaltningsfunktionen som en »funktion, der kræves« for at drive en platform.

80 ACER har gjort gældende, at det andet anbringendes andet led skal forkastes.

2) Domstolens bemærkninger

81 Det skal indledningsvis bemærkes, at det andet anbringendes første og andet led er tæt forbundne.

82 Henset til de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 65-78, begik Retten ikke en retlig fejl, da den i de appellerede dommes præmis 122, 135 og 143 kvalificerede kapacitetsforvaltningsfunktionen som en funktion, der »kræves« for at drive mFRR- og aFRR-platformene.

83 Under disse omstændigheder skal det andet anbringendes andet led ligeledes forkastes, og følgelig skal det andet anbringende forkastes i sin helhed.

84 Da ingen af de to anbringender er blevet tiltrådt, skal appellerne forkastes i deres helhed.

Sagsomkostninger

85 I overensstemmelse med artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, hvis appellen ikke tages til følge.

86 Procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dette reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

87 Da appellanterne har tabt sagen, og ACER har nedlagt påstand om, at de tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Polskie sieci elektroenergetyczne S.A., RTE Réseau de transport d'électricité, Svenska kraftnät og TenneT TSO BV betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter